

S. Glavašević: Prièe iz Vukovara

Autor Administrator

Prièa o gradu

Odustajem od svih traženja pravde, istine, odustajem od pokušaja da ideale podredim vlastitom životu, odustajem od svega što sam još uvijek smatrao nužnim za nekakav dobar početak, ili dobar kraj. Vjerojatno bih odustao i od sebe sama, ali ne mogu. Jer, tko će ostati ako se svi odrekemo sebe i pobjegnemo u svoj strah? Kome ostaviti grad?

Tko će mi ga čuvati dok mene ne bude, dok se budem tražio po smetnjama ljudskih duša, dok budem onako sam bez sebe glavinjao, ranjav i umoran, u vrućici, dok moje oči budu rasle pred osobnim porazom? Tko će čuvati moj grad, moje prijatelje, tko će Vukovar iznijeti iz mraka ?

Nema leđa jačih od mojih i vaših, i zato, ako vam nije teško, ako je u vama ostalo još mladenačkog apatanja, pridružite se. Netko je dirao moje parkove, klupe na kojima su još urezana vaša imena, sjenu u kojoj ste istodobno i dali, i primili prvi poljubac — netko je jednostavno sve ukrao jer, kako objasniti da ni sjene nema? Nema izloga u kojem ste se divili vlastitim radostima, nema kina u kojem ste gledali najtužniji film, vaš je prosto jednostavno razorena i sada nemate ništa.

Morate iznova graditi. Prvo svoju prošlost, tražiti svoje korijenje, zatim svoju sadašnjost, a onda, ako vam ostane snage, uložite je u budućnost. I nemojte biti sami u budućnosti. A grad, za nj ne brinite, on je sve vrijeme bio u vama. Samo skriven. Da ga krvnik ne nađe. Grad — to ste vi.

Prièa za roditelje

Najljepše

je imati djecu, jer djeca su buduænost, ona su nada u bolje sutra, vjera da æe ono što slijedi zaštiti starost. Kad èovjek ima djecu, onda je sve bolje, jer kada vas svi napuste, opet vam ostaju vaša djeca.

Sve to pak

poveæava vašu odgovornost jer, ako æelite bolju buduænost, onda morate svim silama nastoiati da tome i sami pridoæete. Nauèiti djecu da se smiju, da misle lijepo, da ih upozorite da njihova htijenja ne budu veæa od nebeskog svoda, da njihove ruke ne prljaju nièija djetinjstva, i nièije æelje, morate ih jednostavno nauèiti da ljube. Jer tko ljubiti zna, toga ljube. Ljube njegova nastojanja, toplinu njegove dobre ruke, njegove poglede.

Oni

drugi, oni èije su misli crnje od najcrnje noæi, oni èiji se obrazi ne æare ljubeæi i èija se rijeè kida na pauèinaste niti kada krenu u neuhvat, oni drugi mogu istezati svoje vratove iznad površine æivotnog tijeka, mogu se vješati o ramena hrabrih plivaèa, ali ih struja ipak vuèe dalje od obale, i dublje u mrak. Ti kojima noæ ne sluæi za zagrljaje, ti kojima mjeseèina ne zatvara noæi i koji truju ljepotu svojom nazoènošæu, tonu i prije nego što zaplivaju.

Ako

imate djecu, pogledajte ponekad u plavi satenski svod pa ako meðu zvjezdastim krijesnicama spazite makar jednu kojoj biste æeljeli biti bliæe, sjetite se djece, jer èak ako vi u tome i ne uspijete, umjesto vas sve æe to uèiniti vaša djeca.

Odgovorite

na sva njihova pitanja, naðite vremena za njih pa makar poslije morali èitati i stare novine, poljubite njihove dobre djetinje snove, uèinite

da njihove èudesno blistave oèi vide samo dobra svitanja, vedre dane i velike zvijezde. Ne dopustite da njihovu maštu satre zlo. Ne dajte da vaše dijete odraste ako je njegova radost veæa u uzimanju negoli u davanju.

Zaustavite

svijet, zaustavite vrijeme ako ne stignete dati djeci sve što im treba da odrastu u èistoj ljepoti, jer za ono što se sada događa, nisu kriva djeca.

Kad

èovjek bolje razmisli, djeca su još jedino dobro koje je èovjeèanstvu ostalo. Sve drugo uništeno je u nastojanju da sitni ljudski stvor bude veæi od misli, od rijeèi — od Boga.

.....

18.
studenog 2007., šesnaesta obljetnica pada Vukovara nakon herojske obrane 82 dana od daleko nadmoænijeg agresora - grada muèenika , hrvatske Hirošime. Koliko se još sjeæamo Siniše Glavaševiæa, legendarnog novinara Hrvatskog radio Vukovara, muèki ubijenog na Ovèari zajedno s drugim ranjenicima vukovarske bolnice?

Tjedan
dana prije pada veæ razrušenog grada i vjerojatno prije svoje pogibije uspjeva poslati faksom prijatelju pjesniku Mladenu

Kuščaru svoje priče napisane tijekom opsade, koje Matica hrvatska objavljuje u ožujku 1992. god. u knjizi Priče iz Vukovara.

Ovoga

puta Moj svijet donosi dvije priče, iz kojih se može vidjeti najvažnije: koliko su "zaista do Boga djetinje i iskrene i lijepe i tužne, ali su ujedno i teška optužba zla, rata i vremena, i ljudi bez ljubavi i poštenja" (M. Kuščar). One su i poziv i vapaj i prijekor i molba - svima nama, koji živimo u slobodnoj Hrvatskoj, da ne zaboravimo ideale zbog kojih su i on i toliki drugi dali ono najvažnije - svoju mladost, svoje živote.

Siguran

sam da će vam se priče dopasti. Ako ne uspijete naći knjigu, možemo nastaviti s njihovim objavljivanjem na našoj stranici. Siniša Glavačević, "hrvatski Heraklo" naših dana (V. Požaić), zaslužuje to, zaslužuje to njegov sin, njegova obitelj, svi heroji Vukovara i domovinskog rata. A.B.